

אטרי. הוא ידע שיקבלו אותו לאיש-סוף, רק אם מצבו יהיה קריטי. הוא החליט להגיע לבית-החולים בכל מחיר. כאב-הראש היו נוראים. כשגילו אותו אחיו ר' אמו, הוא היה חסר-הכרה. בשעה 2 בלילה הם הביאו אותו לבית-החולים. אחרי יום-מיים הוא קם על רגליו. כשבידו מיכתב-הספנייה לבית-החולים בעפולה, למחלקת הפסיכיאטריה.

אמו נסעה עימו לעפולה. בחדרה-מיון נאמר להם שהרופאה התורנית היא הו"ר חנה וינשטיין. אותה רופאה שהגישה לגדו תלונה במישטרה על הטרדה. לדברי האם היא סירבה לקבל אותו לאישפוז.

נכון, אישה ד"ר חנה וינשטיין לי-העולם הזה, אלכסנדר אנדריאה היה חר-

שוטרים לביתו עם כתבי-אישום מזור-כר. יותר. אלכסנדר אנדריאה נאשם בכך שב-27 באוגוסט 1980 הטריד את הרופאה הפסיכיאטרית שלו הו"ר חנה וינשטיין מבית-החולים בעפולה. אחרי שטלפן אליה, הוא הלך לביתה. הסריד והעליב אותה. על כך הוגש נגדו כתבי-אישום. בשולי-כתב-האישום המצולם, כתב אנדריאה: "האם זו הטרדה לטלפן לרופאה? קיבלתי את הכתובת שלה בשיחת טלפון עם בע"ה. היו לי כאב-ראש, הלכתי לביתה. הייתי עצבני. עזבתי את הבית עצבני".

אנדראה הכין לעצמו את הטענות שרצה להשמיע לפני השופט. הדף נשאר אצל אחיו לואיס.

סיפור האם: "אחי ניגש לביתה של

המיישנה

ביאה

לעצור את המת!

לה שלי, נכון שהגשתי תלונה במישטרה לגדו. נכון שלא קיבלתי אותו לאישפוז-לי-סני כחודש ימים. מדוע? אינני חושבת שאתם מוסמכים לשאול אותי. תישנו לי-בית-החולים."

רופאה, כי לא הרגיש טוב. הוא היה זקוק לטיפול, לכדורים. הוא לא קיבל את ה-כדורים בביתה של הרופאה, ואו התעצבן. אבל היא הייתה הרופאה שלו. היא ידעה שהוא חולה. מדוע התלוננה עליו במישטרה? דווקא היא?

היה מגליגומי ביד. קיבלתי מהחוקרים מכות בגב, בחזה. משכו לי בשערות. איי-מו עלי".

אלכסנדר אנדריאה, סיפר בהרחבה על הגיהנום שעבר עליו במשך החודשים שבו היה חשוד ברצח ההיילת. לשופטים שלפניהם הובא פעם אחרי פעם לשם הא-רכת מעצרו. נאמר, שיש חשד סביר ש-הוא הרוצח ויש להמשיך לחקור אותו.

הוא החזק במשך 60 יום במעצר כחשוד ברצח. שאותו לא ביצע. כשי-שיחררה אותו המישטרה, אחרי שהעלימה במשך חודשים מהציבור כל פרט על מע-צרו ועל הפרשה כולה, היה זקוק אלכ-סנדר אנדריאה לטיפול פסיכיאטרי דחוף. אחרי שלא התקבל לאישפוז, הוא בלע עשרות כדורי-הרגעה והגיע לבית-החולים במצב קריטי. יתכן שהמישטרה יכלה למ-נוע את מותו. לו התייחסה במידת הרצי-נות הדרושה למידע שהיה בידה בדבר מצבו הנפשי המערער.

להגיע לבית-החולים

כתב-האישום הוגש לבית-המישפט ב-26 ביולי 1982, שנתיים אחרי ה-אירוע.

אנדריאה לא התייצב למישפטו. הוא היה באותו זמן במעצר במישטרה, חשוד ברצח. המישטרה לא טרחה להודיע ל-בית-המישפט שהנאשם שנגדו הוגש כתב-האישום על הטרדת הרופאה אינו יכול להתייצב כי הוא מוחזק במעצר. לא רק מפני הציבור הסתירה המישטרה את דבר

בפעם השלישית, שהביאו אותי לפני שופט-שלום להארכת המעצר, נתתי ל-שופט מיכתב שכתבתי בתא-המעצר. כת-בתי לו שאני לא מקבל בזמן את הכדורים נגד מחלת-הנפילה שממנה אני סובל. כתב-תי שאני לא הרגתי ולא רצחתי. ביקשתי שישחררו אותי וישלחו אותי לפסיכיאטר לטיפול. אחרי שקרא את המיכתב, חתם השופט על צו-הסתכלות. החניקו אותי בערך שבועיים, אך דו"ח ההסתכלות לא הוגש אפילו אחרי 20 יום.

באו לעצור מת

שה בשמחה שחורה פתחה את הדלת לשוטרים. שביקשו להיכנס. באנו לקחת את אלכסנדר אנדריאה. הסי-

במשך 60 יום החזק אלכסנדר אנדריאה (למעלה) במעצר במחתרת. אחרי-כך ביקש להתקבל לאישפוז. אחרי שהתאבד ומת באו לעצרו על כי הטריד את הפסיכיאטרית

מעצרו, אלא גם מעיני בית-המישפט. אחרי שוחרר, באו השוטרים לחפש את אנדריאה בביתו. הודיעו לו שעליו לשלם 2000 שקל קנס, ואם לא, ייעצר. האם הראתה לשוטרים את גליון העולם הזה שבו הופיע סיפורו המחר על מעצרו ה-סודי של בנה. אך זה לא עזר.

שוב נשלחו שוטרים לעצור את אנד-ריאה. הוא נלקח אך לא הובא לפני שופט. אלא החזק קודם במעצר בעפולה, ורק אחרי-כך הובא אל השופט. הוא הסביר את שקרה לו, והשופט ציווה לשלוח אותו שוב להסתכלות. אנדריאה טען שהוא כבר היה בהסתכלות. במשך שבועיים, בזמן מעצרו בחשד רצח, ושדי את קרא השר-פט את דו"ח ההסתכלות הזה. אך טענותיו נתקלו בקיר אטום. הוא נשלח לשובע ההסתכלות. כששב לביתו, הוא היה עייף ושבור, ההסתכלות המיותרת בבית-החר-לים שער מנשה בחדרה, החרישה את מצבו. אנדריאה היה זקוק לטיפול פסיכיי-

הרגשתי שאיני יכול לסבול עוד. הח-לתי להתאבד, הוצאתי חוטים מהשמיכה וקשרתי את הראש והרגליים מעל לבר-זלים שהיו ליד המיטה. הם הוציאו חובש. עשו לי הנשמה משה לפה בתוך התא, על הריצפה, אך לא הביאו אותי למירפאה. השוטרים הרימו אותי מהריצפה והכניסו אותי לבידוד. השאירו אותי שם שלושה ימים. אך לא הביאו אותי לרופא.

אחרי שבמשך 60 יום הייתי הרוצח של דפנה כרמון, שיחררה אותי המישטרה ואמרו לי שאני חופשי ללכת לאן שאני רוצה. לאן אני יכול ללכת? אני זקוק לטיפול רפואי כדי שאוכל להישאר בחיים ולא לסבול מכאב-ראש נוראים. יש מי שהו שרוצה לעזור לי? כך סיים אנדריאה את סיפורו, לפני כשלושה חודשים. העולם והה שיחור השבוע את הימים האחרונים לחייו של אנדריאה בעזרת אמו אלס ואחיו לואיס.

אחרי שיחרורו ממעצר של 60 יום, באו

ביר אחד השוטרים במדים. הוא לא הת-ייצב במישפט בעפולה.

"אני יכולה לתת לכם את התמונה של בני", השיבה האשה, אלס אנדריאה. כדי למצוא אותו, אתם צריכים לגשת לבית-הקברות. הוא נמצא שם".

הדראמה התחילה אחרי שאלכסנדר אני-דריאה, צעיר ערבי נוצרי שהיה בטיפול פסיכיאטרי, החליט להניח זר-פרחים על קיברה של החיילת דפנה כרמון מחיפה. שגרצחה בשבוע השני של מלחמת-לבנון. סיפר אנדריאה להעולם הזה (2353) מיד לאחר שיחירו מהמעצר הסודי, שנמשך 60 יום.

הכנתי זר-פרחים. אחרי שיחת טלפון עם אמה של דפנה כרמון הלכתי לבית-הקברות הצבאי בחיפה. זה היה בערך ב-10 בלילה. אז התנסלו עלי. הפילו אותי ארצה. אמרו לי לשכב על הבטן. אחד צעק לי: מאניאק! רוצח ילדות! גררו אותי לניידת. לקצין שניהל את החקירה

האם אלס אנדריאה לא יכול לסבול עוד?

בדרך תורה, מדוכא וחלש, נפל אלכסנדר פעמיים באמצע הרחוב, בגלל שתי התי-קפות אפילקסיה. בפעם הראשונה זה קרה בעפולה, במרכז העיר, ובפעם השנייה ליד תחנת-האוטובוס בנצרת.

אנדריאה בלע שוב כמות גדולה של כדורים, שוב הובא במצב קריטי לבית-החולים, ושוב ניצל. במיטתו התחיל לכי-תוב שייריאהבה לאחיות. הוא היה מחובר לצינורות שונים ומשונים, אך היה מרר צה. הוא היה בבית-החולים, אך לפתע נוצר להביאו לחדר-הניתוח. הוא נספר, שלושה שבועות אחרי מותו, באו השוט-רים שוב כדי לעצרו. מרשל זחרר